

Letna plača 2 gold.
Društveniki dobivajo list
brezplačno.

Delaj, nabiraj, pomnožuj.

Učitelji, dijaki
in nepremožni kmetovalci
plačujejo le po 1 gid.

SLOVENSKA ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva
po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Tretji občni zbor čebelarskega društva. — Salicilna kislina in timol. — Umni čebelar o letošnji spomladi. — Voznik, ki si zna pomagati. — Dopis. — Naznanilo. — Listnica.

Tretji občni zbor čebelarskega društva.

(Konec.)

Prvi trije §§, ki govorijo o namenu (§ 1.), delovanju (§ 2.) in sedežu društva (§ 3.) so bili nespremenjeno sprejeti. Pri četrtem odstavku: (§ 4.) vodstvo društva, je bila točka a): „Občni zbor se bo sklicoval navadno vsako tretje leto“, spremenjena ter se bo zanaprej glasila: „Občni zbor se bo sklicoval vsako leto“ i. t. d., ker vsakoletni občni zbor imajo vsa društva v navadi ter je tudi zarad potrjenja letnih računov potrebno. Pač je vselej nekoliko stroškov; pa tri leta se ne viditi, si veselih in žalostnih prigodb in skušenj ne potožiti, je za vnete čebelarje vendar malo predolgo. Še bolj neprilичno za društveni odbor je tri leta potrjenja računov čakati. O tej priliki je bila izrečena tudi želja, naj bo občni zbor o začetku tako imenovanega češpljevega semnja, ker je takrat naj več čebelarjev v Ljubljani ter se naj ložej o tem in unem posvetuje. Kolikor moč bomo zanaprej tej želji vstrezati si prizadevali.

Točka b) ravno tega 4. §, ki se je glasila: „Občni zbor voli v društveni odbor: predsednika in dva podpredsednika na pet let“, je bila enoglasno spremenjena ter se bo zanaprej glasila: „Občni zbor voli v društveni odbor: predsednika, podpredsednika in tri odbornike“ ter se je še dostavilo: „Da bodo sklepi odborih sej veljavni, morajo biti saj trije odborniki nazoči“. Potreba spremena je vsakemu očividna. So le trije odborniki, ni nobene seje imeti mogoče, če je le eden odborikov bolan, ali kakorkoli zadrževan. Zato sta bila že pri prvem občnem zboru dva namestnika izvoljena, ki sta imela eden ali drugi zadržanega odbornika nadomestovati; al pri vsem tem nista mogla oba vedeti, kaj se v odborovih sejah godi: včasih je bil le eden zraven, včasih nobedin, oba nikoli in kateri je bil poklican nadomestovati odbornika v drugi seji, ni vedel kaj se je godilo v prvi in tako nista mogla pravega večina na zborovanje imeti. Nadjamo se, da bo po potrebnem spremenu zanaprej boljše, ker tudi tú velja: Več oči več vidi. Zadnjič je bilo pri tej točki natanjčnije

določeno, da naj bodo če le moč, saj štiri odborne seje na leto in občnemu zboru je bila pravica prisojena, da potrjuje izvolitev tajnika ter mu letno plačo določuje.

Zarad §§ 5. in 6. ni bilo nobenega razgovora, ter sta bila nespremenjeno sprejeta. Pač pa o § 7, ki govori od dolžnost in letne plače udov, ter je bilo določno izrečeno, kaj ima vsak ud storiti, da se ne more lahko zmota, ali dvom pripetiti. Zarad tega je bila po odborni seji 16. junija 1874 vpeljana vpisnina spet odpravljena. Res ima društvo nekoliko škode in vpisnina je skoraj da pri vsih društvih v navadi; ali vendar je silno mudno in sitno vpisnino stirjevati, ker se dandanašnji malo kdo osebno vpiše, ampak se naročujejo le po poštnih listnicah ali nakaznicah in vpisnino večidel vsak pozabi.

Zadnjič še ostala določila od § 8. do § 12. so bila brez razgovora sprejeta. Le pri desetem §. je toliko spremena, da dosedanji nemški list „Kraimer Biene“ je izpušen ter bo društveni list zanaprej samo „Slovenska čebela“.

Tako je bilo posvetovanje o spremenu društvenih pravil dokončano. Upamo, da bodo pravila vsim udom všeč, ker vsi sprejeti spremeni se zlagajo z nasveti izvrstnih čebelarjev, zlasti iz Štajarskega.

Konečno te obravnave izreka preč. o. Salvator Pintar željo, da naj bi vsi Slovenci bolj pristopali k slovenskemu čebelarskemu društvu, zlasti naj bi slavna kmetijska družba več ozira jemala na čebelarstvo ter društvu bila prijazniša; ker čebelarstvo je imeniten oddelk kmetijstva in ne manj vredin, kakor drugi oddelki zlasti za malega posestnika in rokodelca na deželi. Medunosnih rastlin in cvetic je vse polno, da se méd po slovenski deželi cedí, pa delalcev je premalo ter méd in vosek zgubljen na škodo posameznim in deželi. Čebelarska društva niso kmetijskim družbam nasprotna, ampak njih pomoč ter imajo z njimi enaki namen. G. Šolmayer se s tem popolno zлага, ter praša koliko je društvo dobilo pripomoči (subvencije) lani in predlanskem sploh, kar čebelarsko društvo obstoji? Potem stavi ter podá pisan predlog, da naj občni zbor prosi kmetijsko družbo za pripomoč in pa naj bi o posvetovanji zarad razdelenja subvencije se centralni odbor pomnožil za enega ali dva uda iz odbora čeb. društva. Gg. govornikoma pritrdujejo vsi nazoči.

Vrsta pride zdaj na peto točko: izvolitev predsednika, oziroma celega odbora. Za predsednika je bil enoglasno izvoljen g. Fr. Souvan, ki se je pa, zahvalivši se za počastenje popolno in odločno odpovedal. Izvoljen je bil potem g. Jerič za predsednika, g. Souvan za podpredsednika in zadnjič ravno tako enoglasno za odbornike gg. o Salvator Pintar, župnik A. Jugovic in odvetnik dr. Ahačič.

G. Šolmayer stavi nasvet, naj se občni zbor posluži svojih pravic ter imenuje za častne ude mil. knezoškofa prečast. g. Krizostoma Pogačar-ja in ministra kmetijstva vis. blag. g. grofa Hieronima Mansfelda. Kar se zgodí. Po nasvetu predsednika je bil imenovan še Izidor Pagliruzzi, posestn. v Kobaridu in dež. poslanec, ki je že mnogo delal za povzdigo čebelarstva zlasti po Goriškem in Tominskem.

Ker je bil čas le prehitro potekel in je bilo že blizo ene popoldne, so se vsi govori opustili, tudi konečni predsednika. Občni zbor je le še pooblastil društveni odbor, da naj vravna, kar bo potrebnega o razstavi in plači za razstavno sobo ter je bil po kratkem poslovljenji sklenjen.

Tako je zboroval in dokončal svoje delo pomenljivi tretji občni zbor slovenskega čebelarskega društva. Zdaj ima čebelarsko društvo spet glavo in red; oboje mu je preskrbel tretji občni zbor in društvo — po društvu umno čebelarstvo — bo na-

predovalo, če bodo le čebelarji hotli. Na čelu društva so vsi odborniki vneti za čebelarstvo in ne le sploh ampak tudi v umnem, novejšem čebelarstvu skušeni in zvedeni. Je tudi odstop g. baron Rožiča britka zguba zlasti v znanstvenem delovanju ter ga ne bo lahko kdo nadomestil, vendar društvo zavolj tega ne bo poginilo in društveni udje ne bodo na zgubi; ker svesti smo si, da nov odbor bodo podperali vsi vneti čebelarji s svojimi spisi in skušnjami — upamo, da po priliki g. baron Rožič sam; saj ga društvo ni zavrglo, ampak odstopa so krive druge okoljšine, ktere se včasih ne dajo spremeniti. Društveni odbor bo svoje ude tudi zanaprej soznanovalec z umnim novejšim čebelarstvom ter ga gojil in pospeševal in razširjal z vso močjo, kolikor bo po okoljščinah mogoče. Tedaj nebrojni čebelarji slovenske zemlje podperajte tudi vi društvo z obilnim pristopom! Gre za napredek, za vaš in za blagor dežele.

Salicilna kislina in timol.

Govorili smo preteklo leto o salicilni kislini in njeni zdravilni moči (glej štev. 9., 10. in 11. l. 1875.) v zadevah plesnjenja in gninjenja ter razun mnogo drugih izgledov omenili tudi kolika dobrotta da bode za čebelarstvo v toliko nevarni in strupeni gnjili zalegi. V neki reči smo se premalo razločno izrazili, ker smo mislili, da se reč umé sama po sebi; mogoče tudi, da bi kak nedoločén izrek koga v zmoto zapeljal, kakor spoznamo iz dopisa današnjega lista. Zato spregovorimo še kratko besedo o salicilni kislini in njeni zdravilni moči pri gnjili zalegi ter navodimo še novo zdravilo o tej reči.

Če salicilna kislina bolezin gnjile zalege le vstavi, ter brani, da kuga ne vniči vsega panja, znabiti celega čebelnjaka, je njena dobrotta neprecenljiva. Da bi salicilna kislina ozdravila, ali znabiti bolj prav oživila odmerlo gnjilo zalego, tega po pameti ne moremo misliti; kar je mrtvo je mrtvo, in zdravila za odmrlo reč ni na svetu. Da bi salicilna kislina napadeno in že bolno zalego, ali čebelne črviče ozdravila, bi bilo že pred mogoče in verjetno; vendar pa mislimo, da tudi napadena zalega je zgubljen in odmrje. Naj bi salicilna kislina le toliko pomagala, da po odstranjeni napadeni in mrtvi gnjili zalegi se bolezin dalje ne širi ter napadeni panj spet ozdravi, smemo prav hvaležni biti, ker rešeni bili bi čebelarji prav nevarne in mnogo škodljive nadloge.

Komaj pa je bila zdravilna moč salicilne kisline znana; komaj in še ne v vsih rečeh po skušnjah potrjena, že je najdena še druga in kakor kaže, še boljša pomoč zoper plesnjenje in gninjenje. Nova zdravilna moč je timol.

„Timol“ je nek po ločbenem (kemičnem) potu pridobljen izleček ali pripravik (kemični preparat), ki diši po sivkenem olji, se zledeni (kristalizira) v male plošnate zrnica ter se v vodi kakor salicilna kislina le nerad razkroji; lahko in rajše pa v vinskem cvetu.

Rastopí se pri 44. stopnji vročine po C. (salicilna kislina že pri 34. stopnji); vré pa pri 230° C.

Ker je „timol“ v svojih lastnostih zelo podobin salicilni kislini, opustimo vse daljše popisovanje, ker smo lani o salicilni kislini dosti obširno govorili ter navodimo v primer večje moči timola le sledeče kratke izgledé: Vinsko vjenje vstavi le malo

timola tako popolno, da štirkrat močnejša salicilna kislina tega ne dovrši. Mleko kisa 20 dni pozneje po timolnem izlečku, kakor po enaki meri salicilne kisline. Za zdravje človeško je timol popolnoma neškodljiv ter se lahko po žlici vživa brez vse škode. Gnojenje ran na živalskem telesu, ktero salicilna kislina le zadržuje, zabrani timol popolno ter rano ozdravi.

Timol se po lekarnicah že dobiva na prodaj, cena je pa zdaj še visoka; vendar ker se razkrojenega timola veliko manj potrebuje — v primeri nekako četrti del salicilne kisline — ne bo za rabo nič dražji, naj berž pa cenejši, kakor salicilna kislina.

Za ozdravljenje gnjile zalege se timol tako rabi, kakor salicilna kislina. Zalepljena gnjila zalega naj se po vsaki ceni izreže in proč vrže (pa ne pred čebelnjak, ampak zakoplje naj se), nezalepljena zlasti prav mlada bi znala ostati. Potem se s ščetinastim šopkom pomočenim v razkrojenem timolu ves panj, prazno satovje in satovje z zalego pomaže, ali saj dobro poškropi. Kdor hoče z brizgalnico (refrišiserjem) namest s šopkom vse — tudi čebele — poškropiti, bo ravno tako dobro, ali pa še boljše opravil. Da je treba na tak panj vedno paziti, ga čez kake tri dni dobro pregledati in kjer treba vnovič poškropiti, se tako umé. Glej tudi šte. 7. l. 1875 str. 51.

Tako ravnanje s timolom, namest s salicilno kislino je priporočal preteklo leto g. Molitor-Mühlfeld ter izrekel upanje, kterega z njim tudi mi izrekamo, da bodo čebelarji svoje skušnje in izid srečin ali nesrečin zvesto naznanovali in dopisovali, dokler reč popolno se dožene ter timol kot zdravilni lek potrdi*).

Umni čebelar o letošnji spomladi.

Lansko leto je bilo (z malo izjemo) za čebelarstvo sploh prav nerodovitno. Dolga zima zadavila je mnogo panjev, druge pa tako oslabila, da si niso opomogli tudi v sadnjem cvetju ne. Čez leto je bilo le malo ugodnjega vremena, tedaj tudi malo dobre paše in v jesen znabiti komaj četrti del panjev za prezimovanje pripravnih. — Letošnje leto se je lanskega držalo, tudi lanskemu zelo podobno. Zima enako dolga in še hujša pomorila je, kakor čujemo, marsikteremu čebelarju vse panje; drugim če tudi ne vsih, vendar mnogo v veliko škodo čebelarstva. Kako neugodna je spomlad, skušamo dan na dan. In tako bo prišlo sadno cvetje ter bo za čebelarstvo spet zgubljeno, ker oslavljeni panji bodo mogli nekaj za potrebni živež, nekaj za zalego skrbeti, zaloge medu si ne bodo pripravili in pri prvem deževnem vremenu bo spet lakota. Tedaj si tudi letos ne moremo sploh posebno dobre letine in bogate žetve obetati.

Kaj pa storiti? Javkati in roki križem držati ne pomaga gotovo nič, toraj moramo drugo pot nastopiti. Danes pove vredništvo svojo misel; v drugem listu naj se kdo drugi oglasi. V tem je ravno umno čebelarstvo, da ravnamo po okoljšinah, kakor nam bolj prav kaže in veči dobiček obeta, ne pa vedno po stari navadi brez vsega ozira na okoljšine. Zato nam je tudi potrebno društva in društvenega lista, da ložej drug drugemu svoje misli in svoje skušnje razodevamo ter tako umno čebelarstvo vsim v blagor pospešujemo.

*) V Ljubljani se dobiva kakor salicilna kislina tudi timol zledenjen in razkrojen v lekarni g. Jožefa Svobode unkray železnega mosta.

Prvo kar nam je storiti, je da lačne panje pitamo. Boljši bi pač bilo, ko bi nobenih lačnih panjev ne imeli; ko bi bili tedaj prelahke panje lansko jesen o pravem času pitali. Al naši čebelarji še tega niso navajeni. Več del se tolažijo: Bo že, bo že, znabiti bo zgodnja spomlad, dve leti zapored ne bo enake dolge zime i. t. d. takó se zgodí, da mnogokrat na spomlad več panjev odmrje, kakor pred v naj hujši zimi. — Dalje se primeri, da so marsikteri panji lačni, ali celó odmerjó, dasiravno imajo še za več časa medú v satovji. Vsak méd namreč ni enake dobrote; zato bi mogli čebelarji paziti, da bi sam spomladni méd ne ostajal čez zimo, posebno pa ne od smreke ker tak méd čez zimo presladí in zledeni (kristalizira); naj potem čebelam še vodé primanjkuje, jim vsa zaloga takega medú nič ne pomaga.

Zatorej je pač potrebno, da čebelar dvomljive panje pred prezimovanjem tehta, pa vendar s tem še ni vsega opravil; umen čebelar gleda tudi na dobroto medú in na čas, o katerem je bil nabran. Če vsega tega nismo v jesen storili, storimo zdaj in pitajmo zdatno. Nikjer skopost slabejše ne vračuje, kakor pri čebelarstvu.

Drugič pitajmo tudi dobre in močne panje.*) Nobedin mi ne reci: Kaj pa še — Bog, da jih pitati treba ni! Res dobre; močne panje ni treba pitati zato, da bi nam ne odmrli; al če hočemo dobiček od čebelarstva imeti (in na-to vendar vsak čebelar meri) in zlasti po taki zimi in o taki spomladi je treba tudi močne panje pitati. Le čujte: Močni panji delajo na zalego že meseca februarja, mogoče da včasih še pred; če je potem dolga zima, potrebujejo za svojo hrano in za zalego mnogo medú, toraj se lahko primeri, da tudi močni panji ne trpijo preveč nadloge zarad preobilnosti, zlasti naj bi še dobrega medú ne imeli! Naj potem konec sušca, ali o začetku aprila bo vreme zeló spremenljivo: zdaj lepo in toplo, zdaj mrzlo in deževno, ali še celó stanovitno sneg in drugače neugodno vreme, postanejo čebele nekako nemirne in obupne; matica preneha jajčica leči, mnogokrat še celó že blizo zrelo zalego raztrgajo in vun pomečejo. Si li ni tega že skusil vsak čebelar? Pač da, ali mnogo jih si vzroka neve razjasniti. Naj bi bili vzrok vedili in pvevidno take panje pitali, bi bili imeli močne in zgodnje roje ter o sadnem cvetju mnogo medú; tako pa je oboje zgubljeno in še vse veselje do čebelarstva gré po vodi. In letos vse kaže, da bode taka. Prišlo bode sadno cvetje in noben panj ne bo pripravljen; slabejši bodo mogli skrbeti za hrano, boljši za zalego, mnogo panjev za oboje; naj bo še takrat slabo, neugodno vreme, potem si lahko vsak čebelar sam izračuni dobiček, ktereга bo imel od sadunosnega, cvetočega drévja.

To poslednje pitanje, kar za ohranjenje panjev neobhodno ravno ni potrebno, se sploh imenuje „pitanje na dobiček“. Je pa li pitanje na dobiček tudi res pitanje za dobiček? Da, je res. Župnik g. Vajgant izvrstni čebelar na Nemškem pravi: „Pitanje na dobiček je povsod prvi pripomoček, če hočemo da bo čebelarstvo nam kaj vrglo. Brez pitanja na dobiček nevem kako bi bil v našem slabem kraju čebele ohranil; s pitanjem na dobiček jih pa nisem le ohranil, ampak še mogel sem čebelnjak razširiti; celó — mogel sem si medmetalnico omisliti“ G. Berlepš, naj izvrstniši čebelar, enako priporoča spomladansko pitanje na dobiček v svojem navodu od čebelarstva. Znano je čebelarjem, ki kaj berejo, kako se po svetu čebelari, da med vsemi čebelarji cele Nemčije so naj izvrstniši Hanoveranci; tako da celo na dvajsetem občnem zboru v Strasburgu je bilo prašanje stavljeno: Zakaj

*) Letos bo res že malo pozno, pa sem ter tje znabiti vendar še prav pride.

je na Hanoveranskem čebelarstvo toliko izvrstno in zdatno, dasiravno tam ni naj boljša paša. Nek učitelj je odgovarjal, da zato, ker je Hanoveranec izučen čebelar, ki se je pred leta in leta pri čebelarskih mojstrih učil, preden je sam na svojo roko čebelariti začel. Nikjer pa ni spomladno pitanje na dobiček tako navadno in splošno, kakor na Hanoveranskem. Tako tedaj učijo učenjaki in tako čebelarijo naj izvrstniši čebelarji.

In če reč malo bolj premislimo, nam bo resnica rečenega lahko jasna. Lačna žival, bodisi kterakoli hoče, sama ne napredva, nam rodi in redi slabo mladino, daje malo in slabega goja, tudi njeno delo ni veliko vredno. Popolno enako je s čebelarstvom. Le dobro nahranjen panj nastavlja veliko zalege ter jo dobro godí; le tak panj je tudi pripravljen o času lepega vremena in o cvetju sadunosnega drevja kaj prida medene zaloge nabrati in mnogo lepega satovja postaviti. Kaj bo nek gladoven panjiček delal in naberal? Zadovoljen je, da si potrebne hrane pridobi, in nastavljeno zalego zamore ogrevati in gojiti. Tim kakor unim kmalo poteče čas paše in biratve. Uni si je z obilnim ljudstvom nabral obilno sladčice in hrane ter tudi suše in lakote čez leto ne porajta; ta revček je dobil le za sproti, izgojil pa mnogo več jedecev; vsaka suša, vsak neugoden čas leta ga stiska, da se komaj ohrani. Toraj nam tudi v jesen ne bo veliko dobička nanesel, znabiti še toliko ne, da bi ga smeli brez skrbi za pleme pustiti.

To je vse prav in lepo, bo kdo rekel, al s čim pa pitati? Medu ni, denarja ni! Dragi čebelarji, medú je dandanašnji dovolj. Res letina za čebelarstvo je bila sploh slaba, vendar tu pa tam so bile čebele tudi dobre in ker dandanašnji je svet z železnicami preprežen, gre tudi blago na vse kraje, kar nekaj se ve da ni bilo také. Le če denarja ni, potem — se ve da, je sitno!

Kadar ni medú, si čebelarji tudi s čim drugim pomagajo n. pr. s sladkorjem (glej štev. 2. in 4. l. 1874). Danes vam pa svetujem pravo domačo reč za pitanec obrniti, to je mleko. Kaj pa še! Da, resnično brez šale: z mlekom pitajte lačne panje, da jih ohranite in močne na dobiček. Pred dvema leti je naznanil Hilbert svoj navod, čebele z mlekom pitati. To njegovo naznanilo so čebelarji razno sprejeli. Nekteri so se posmehovali, drugi z glavami zmajevali, pametniši pa tiho bili že zarad spoštovanja do g. Hilberta, ker je znan izvrsten čebelar. Tiho smo bili lansko leto tudi mi od tega, ter domačega novega pitanca kar nič omenili. Al zdaj prihajajo od raznih krajev prav ugodna naznanila, tedaj ga naznanjamo tudi mi našim čebelarjem, ker pitanec je po ceni, se lahko povsod dobiva in — mala poskušnja ne bo škodovala. Ravná se z mlekom tako-le: Vzemi en liter mleka, deni ga k žrvjavi, da zavré ter prideni pol kilograma sladkorja. S tem se pita po dvakrat, trikrat tudi štirikrat na teden po okolišinah in potrebi.

Po pitanji z mlekom neki čebele posebno veliko zalege nastavljajo in tedaj tudi boljše roje dajajo. Župnik Vajgant poroča v Eichst. Bienenzeitung, da je mislil šest slabih panjev iz števila živih zbrisati (z drugimi združiti), vendar pa jih je začel sa poskušnjo z mlekom pitati in se je začudil opazovaje, koliko zalege da so v kratkem času vsi panji nastavili ter prav dobri postali. Toraj čebelarji poskušajte in skušnje svoje nam blagovolite o svojem času poročiti.

In zadnjič iz ravno tega vzroka združujmo slabe panje tersi prizadevajmo le čebelne močne panje imeti. Neovrčljiva resnica je, da le močni panji čebelarju kaj dobička vržejo, slabi panjiči nikoli nič. Vselej sta boljša dva

močna panja, kakor pet ali šest slabih, kateri nam namest dobička le mnogo dela prizadevajo in za nameček dostikrat še kolikor toliko škode. Se vé, da je zraven čebelnosti treba skrbeti za zdatno hrano, kakor je bilo ravno kar rečeno in pa, kar marsikteri čebelarji pozabijo, za mlado, rodovitno matico. Še tako močen in čebeln panj s prestaro, ali kakor si bodi nerodovitno matico ne bo napredoval, ampak k večem nekaj časa životaril in ščasoma odmrl. Vsega tega se lahko vsako leto in v svojem čebelnjaku prepričamo; za ta navk nam ni treba niti dalje v šolo hoditi, niti dragih knjig si nakupovati, le malo domačega opazovalnega uma nam je treba. Kako dolgo bo še vodilo naših čebelarjev tisto nesrečno načelo, po katerem marsikteri kmetovalec le repe v hlevu šteje (čebelar panje v čebelnjaku) brez ozira kake baže je njegovo blago?

Nobedin oddelk kmetijstva ni tako odvisen od vremena, kakor naše čebelarstvo. Mnogokrat je ravno o času naj boljše čebelne paše vreme deževno in hladno, vetrovno in megleno, še znabiti za marsiktero delo, samo za naše čebelarsko ne. Močni panji tudi v malih dneh neverjetno veliko storijo, slabiči si le za malo časa opomorejo, mnogokrat jih je treba, če slabo vreme dalje časa traja, v sredi naj boljše paše pitati, pa ne na dobiček, ampak zaradi lakoti — na zgubo.

Tako pripravljene pričakovajmo z dobro nahranjeni, močnimi panji bližajočega se nam cvetja sadunosnega drevja in naše čebelarstvo ne bo zastoj.

Voznik, ki si zna pomagati.

Pisatelj Rabov pripoveduje sledečo mikavno prigodbico: Neki čebelar na Pomeranskem se je pozno v jesen preteklega leta v bližnje mestice selil. Za svoje čebelne panje najme si voznika, panje peharje navadno zaveže ter na voz naloži in voznik požene. Bodisi da je ta navadno čmrn ter nagle jeze bil, ali pa, da je pregloboko v kozarec pogledal; kar se je zgodilo, bi bilo smešno, ko bi za čebelarja in gotovo tudi za voznika precej sitno ne bilo. Pelja ravno memo globoke jame, ko sliši, da čebele godrnaje za hrbotom brenčijo. Ozre se ter prizadeva nadležne muhe odgnati, pa ne dajo se, ampak ga prav srdito pikajo. Nevoljen nekaj zaradi bolečine, nekaj razdražen, da se korenjaka take male krotice napadati predrznejo, konjiča vstavi ter sitno blago drug za drugim v jamo pomeče. Kaj pak, da se vse potare in kakor nekaj po Kanaanskem zdaj po Pomeranskem méd po zemlji cedí; voznik pa zadovoljen da se je vedel sovražnika tako naglo znebiti, se vsede na voz ter naglo domu odpelja.

Da bi čebelar škode ne imel, mu sporoči, kje je njegovo blago pustil ter mu prav velikodušno celo voznino odpusti in podari. Se vé da poškodovan čebelar s tim darom ni zadovoljen, ampak toži in tirja odškodovanje. Da ga bode tudi dobil, menda ni dvomiti.

Dopis.

(*Polica na Goriškem o začetku novega leta A. K.*) Srečno novo leto vsim čebelarjem! Bog nam daj lepo spomlad in ugodno jesen, da bi imeli veliko rojev in težke panje; ker čebelar mora oboje imeti, da je zadovoljen. Če je pa oboje, kdo je srečniji kakor čebelar? Spomlad ima mnogo sladkega veselja, ki ga svet ne pozna; v jesen pa mnogo sladkega dobička, ki mu vse težave poverne in polajša. Tedaj: Srečno novo leto!

Uné dne ste nas močno prestrašili, ko ste naznanili nepričakovani odstop predsednika; že smo trdno mislili, da bo konec čebelarškega društva, pa hvala Bogu, da niste obupali, ampak društvo pri življenji ohranili; zdaj se bomo že še kaj pomenili. Kar ste pisali o salicilni kislini, smo prav radi in pazno brali. Dobro bi bilo, da bi se le vse tudi potrdilo; jaz pa naj že tudi drugo vjamem, sem še zmirom neverni Tomaž, kar tiče gnjilo zalego ter ne morem nikakor vrjeti, da bi se po salicilni kislini ozdravila. Poskušali bomo pri prvi priliki — bomo vidili!

Danes vam pa spet eno skušnjo povem, znabiti komu ustrezem. Veselje je za čebelarja, če je spomlad lepa in ima prav veliko rojev; al veliko otrok, tudi veliko skrbi! Zeló tako se čebelarju godi; več ko ima rojev, več ima tudi skrbi. Ne toliko zavolj obilnišega dela in pripravljanja, to čebelar vse rad stori, ampak skrbi mu delajo otroci brez rodovitnih mater. Pri izletu za oplodjenje je lahko mnogo nesreč. Nektero ulovijo sovražniki, druga opeša in se zgubi, spet tretja se zmoti in gré v drugi panj, ker bo zadavljena, in kar je več takega; panj pa je zgubljen, če se mu hitro ne pomaga. Naj danes povem, kako ravnam jaz, kadar imam veliko rojev. Panja z neoplodenimi maticami, bodo naj že drujici, izrojenci ali umetni roji, vzamem iz čebelnjaka ter jih prenesem na kak solčen kraj v zavetju. Tu napravim sklade po dvanajst panjev vkup, tako le: Dva panja denem vštric, pa izletnica gleda vsaka na drugi kraj n. pr. ena proti jugu, druga proti severu. Potem denem na ta dva druga dva panja spet vštric, pa spet izletnice v nasprotni strani, n. pr. eno proti izhodu, druga proti zahodu. Potem pride tretja vrsta vrh druge spet tako; le paziti je treba, da dve izletnici ne bodo druga vrh druge, ampak če je bila pred na levi, naj pride zdaj na desno, na panj z izletnico pa panj z zadnjo skončnico. Tako gré potem naprej četrta, peta vrsta. Tako pridejo na vsako stran tri izletnice, pa nikoli ne vštric, tudi ne v navpično črto. Matica potemtakem svoj panj lahko najde ter ga ne bo kmalo zgrešila. Od sto oplodjenih matic se jih komaj šest zgubi. Kadar vem da so matice oplodene, znesem vse spet v čebelnjak nazaj. Pa ni treba oplodjenja zadnje matice čakati, preden se čebele v čebelnjak prenašajo, ampak kedar je ktera gotovo oplodena kar umen čebelar lahko vé, se koj prenese in panj lahko z drugim rojem ali izrojencem nadomesti. Kdor se hoče sam prepričati, naj tudi sam poskusi.

Naznanilo.

Prav lep in nov čebelnjak za 50 panjev je naprodaj. Kje, se izvé pri vredništvu. Tu se tudi izvé za zalogo medú-pitanca.

Listnica. G. J. V. v P.: Da, mi smo prejeli; upamo, da tudi vi.

G. A. K. posestn. v R.: Prašate, če smete čebele na svojem vrtu imeti, ker sosedje niso prav zadovoljni ter eden celo brani. — Da, čebele smete imeti in sicer kolikor panjev hočete. Sosedje vam tega ne smejo braniti, ker se ne morejo na nobeno postavu sklicovati, pač pa govori postava za vas. Le preblizo ceste čebelnjaka ne postavljajte, ker bi ne bilo dobro za čebele in za memogredoče nevarno, zlasti za živino. O priliki kaj več od tega.

G. J. L. posestnik v S.: Če nimate nê medú, nê denarjev vam je pač težavno svetovati. Če doma ne najdete čebelarja, da bi vam kaj medú posodil, ga v Lj. tudi ni treba hoditi iskat. Poglejte poprejšni članek in poskusite. Če ne bo pomagalo, tudi ne bo menda škodovalo.

G. J. C. v St.: Za vas je list plačan, tedaj vam ga moramo pošiljati. Če se bojite, da bi vas glava bolela, ga pa kakemu sosedu podarite, kateri ni tako občutljiv.